

Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἄνω τῆς συζυγικῆς παστάδος εἶνε ἀνηρ-
τημένη μεγάλη εἰκὼν τοῦ συζύγου, τοῦ Ἀγγέλου τῆς, ὀλί-
γον δ' ἀπωτέρω, μία εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ μὲ γυ-
μνὴν ῥομφαίαν. Ἡ Ἀρσινόη ἐγονυπέτησε. Θέλει νὰ προσ-
ευχηθῆ ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει· ἡ μνήμη τῆς τὴν προδίδει,
δὲν ἐνθουσιεῖται πλέον . . . αἱ παρειαὶ τῆς φλογίζονται, εἶνε
εἰς ἄκρον ἐξημμένη καὶ ἐν τῇ συγχύσει τῆς, τῇ φαίνεται ὅτι
ὁ ἀρχάγγελος τὴν ἀπειλεῖ διὰ τοῦ ξίφους, ἐνῶ ὁ Ἄγγελος,
ὁ σύζυγός τῆς τῇ μειδιᾷ προσηνῶς . . . Μετ' ὀλίγον αἱ δύο
εἰκόνες συγχέονται εἰς μίαν . . . Καὶ τὸ μειδιάμα τὸ προσηνὲς
καὶ ἡ ῥομφαία ἢ ἀπειλοῦσα ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον . . .

Παρῆλθε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ Ἀρσινόη εἶνε εἰς τὰ γόνατα.
Ἄδυνατεῖ νὰ ἐγερθῆ . . . Εἶνε καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους. Αἰφνης αἰσθάνεται ὅτι τῆς ἐγγίζουσι τὸν ὦμον. Εἶνε ἡ
τροφὸς, ἡ ὅποια τῆς ἐνθουσιεῖται τὴν ὥραν . . .

Ἡ Ἀρσινόη ἐγείρεται ὀρμητικῆ καὶ ἡ ὄψις τῆς ἐκφράζει
ἀπόρασιν αἰφνιδίως ληφθεῖσαν. — Νίνα, λέγει πρὸς τὴν τρο-
φὴν· ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἂν ποτὲ μὲ ἠγάπησες, τρέξε, πέταξε,
φέρε τὸν Ἄγγελόν μου εἰς τὴν στιγμήν. Τὸν θέλω, ἀκούεις ;

Εἰς τὰ λάμποντα βλέμματα, εἰς τὰς ἐξημμένας παρειαίς
τῆς κυρίας τῆς ἡ καλὴ τροφὸς ἀνέγνωσεν ὀλόκληρον δρᾶμα . . .

Ἐφυγε δρομαία.

Ἡ Ἀρσινόη ἀνέμεινε τὸν σύζυγον ὑπερήφανος, φρίσσουσα,
μὲ πόθους νεονύμφου, πόθους ὅμως ἀγίους . . . Ἡσθάνετο
καὶ τώρα ἀγωνίαν, ἀλλ' ἦτο αὐτὴ ἀγωνία εὐεργετικῆ, ἀγω-
νία σώζουσα . . .

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

ΠΕΡΙΓΕΛΑΣ τὸν ἄσωτο πῶς κλέθει τάχα
τοὺς κληρονόμους του· μὰ πὲς μου, ἴς τὸ Θεό σου,
δὲς ἐννοεῖς ὅτι ἐσὺ ληστεύεις, χάχα,
ἀλύπητα καὶ ἄσπλαχνα τὸν . . . ἑαυτό σου ;

ΣΑΤΑΝΑΣ